

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

"ניפגש בַּסְמָטָה בשתיים לפנות בוקר"

הרב איסר זלמן וייסברג

אפילו עד אור הבוקר. אוכל להיכנס בשקט לחדרך ולהעיר אותך".

סקרנותי התעוררה. התלמיד הזה היה בחור מבריק שהתייחס ברצינות רבה ללימודיו. לכן שיערתי שאם הוא מגלה עניין בשיעורים, כנראה שהם אכן מעניינים.

התברר שהמורה, הרב יואל כהן, מסר שיעור מאלף על הנשמה, על הקשר בינה ובין ה', ומדוע לימוד התורה חשוב כל כך. פגשתי חסידי חב"ד בעבר, אך רק באופן שטחי; זה היה המפגש האמיתי הראשון שלי עם השקפת העולם החב"דית.

במהלך השנים הבאות המשכתי להשתתף בשיעורים, ועם הזמן, ההערכה וההבנה שלי ביחס לחסידות חב"ד הלכו והעמיקו.

לאורך אותה תקופה גם השתתפתי בכמה התועדויות של הרבי. יצוין, שהשיבות שבהן למדתי היו מוסדות לימוד רציניים ואינטנסיביים; התלמידים והצוות היו אנשים שלקחו את נושאי לימוד התורה ועבודת ה' ברצינות רבה. אך משום מה, מרוב הרצינות, לעתים ה"שמחה של מצווה" הייתה נעדרת. כמי שבא מרקע כזה, חוויית ההתועדות - אווירת הלימוד, השירה ואמירת "לחיים" עם הרבי - הייתה מרגשת ומלהיבה. זכורות לי במיוחד שתי התועדויות שחוללו שינוי מהותי בתפיסה שלי, לא רק ביחס לרבי, אלא ביחס ליהדות בכלל.

הראשונה הייתה בפורים תשל"ו (1976). כולם היו בשמחה ושרו, חלק אפילו היו מבושמים קלות - אך אז החל הרבי לדבר על כך שיש אנשים שנמצאים בכלא, ועורר על החשיבות שבהבאת שמחת הפורים במיוחד לאותם אסירים יהודים שחשים שבורים ומדוכאים מכך שחירותם ועצמאותם ניטלו מהם.

המחשבה על כך שהרבי מוטרד מכך שאדם זר, שאינו מבני קהילתו, ושהורשע בביצוע פשע, יושב לו אי שם בודד ומושפל בתא כלא אפל... זה נגע בי עמוקות. "הרבי הזה שונה", הרהרתי בליבי. הייתי נחוש בדעתי להכירו טוב יותר. אך עדיין חשתי ריחוק מסוים; חצר חב"ד הייתה מקום מרגש לבקר בו, אך לא היה זה עולמי המוכר. כך חשתי באחת

כשהייתי נער בשנות תשל"ל (1970), אבי היה נזכר בערגה בשיעורים שראש ישיבת "תורה ודעת", הרב שרגא פייבל מנדלוביץ, היה מוסר בספר התניא. בעיניו, השיעורים הללו היו מרתקים, והוא עודד גם אותי ללמוד את התניא. אך כאשר פתחתי את ה"תניא" - ספר היסוד של חסידות חב"ד, כל מה שראיתי היו מונחים קבליים סתומים, שבעיניי היו חסרי כל משמעות. חסידות חב"ד גם לא הייתה חלק מתוכנית הלימודים המאושרת בישיבה שבה למדתי בגיל שש עשרה. יום אחד, תלמיד בישיבה ביקש לשוחח עמי בפרטיות. "תבטיח לי שלא תספר על כך לאיש", פתח.

הוא גילה לי שפעם בשבוע מגיע מישהו מברוקלין - ישיבתנו הייתה ממוקמת בצפון מדינת ניו יורק - כדי למסור שיעור. "אני יודע שיש לך ראש פתוח ואתה מתעניין בהשקפה יהודית ובמחשבת ישראל", אמר. "לכן אני מזמין אותך להשתתף".

"בשתיים לפנות בוקר", הוא המשיך, "אנחנו יוצאים לנקודה מוסכמת בסמטה צדדית. מישהו אוסף אותנו ומסיע אותנו למקום שבו אנחנו לומדים במשך כמה שעות, לעתים

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון, אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

עובד, אך פעם אחת הרבי ביקש שאשכתב שיחה מסוימת שמסר בנושא חינוך. חשתי שזו אחריות כבדה למדי, ושאלתי אותו שאלות רבות בקשר לכך, אך שוב סבר הרבי שאני מגזים בשאיפתי לשלמות. "אינך חייב למצוא מקורות לרעיונותי מכל דף בתלמוד", אמר. "די בכך שתנסח את הדברים בבהירות".

בשנת תשמ"ה (1985), כתבתי לרבי שבאתי בקשרי השידוכין. בתשובתו, הורה לי הרבי להוציא לאור אוסף מאמרים לרגל שמחת החתונה. הייתה זו בקשה חריגה, ומטבע הדברים הייתי עמוס בהכנות נוספות, אך מצאתי את הזמן לבצע את הוראתו.

במבט לאחור, ברור לי שהרבי סייע לי בכך שדאג לוודא שבמהלך תקופת הזמן הקדוש והיקר הזה של ההכנות לקראת חתונתי, אהיה ממוקד כל העת בתורה.

ככלל, העבודה עבור הרבי סייעה לי מאוד לפתח ולחזק את יכולתי לחקור ולהבין נושאים תלמודיים מורכבים. ייתכן שהרבי מצדו התכוון להשיג בכך מגוון מטרות, אך אני מקווה שהוא גם נהנה ממה שכתבתי וסבר שהדברים מביאים תועלת.

הרב איסר זלמן וייסברג התגורר בעבר באונטריו, קנדה, שם כיהן כרב בכמה קהילות וכן לימד בכמה בתי ספר תיכוניים ומוסדות חינוך על-תיכוניים, וכיום מתגורר עם משפחתו בפומונה, ניו יורק. הוא רואיין בחודש שבט תשע"ו (2016).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"ז (1947) — במכתב לחסיד הרב ישראל גייקובסון, מודה לו הרבי על "השורות האחדות על דבר שביעי של פסח ואחרון של פסח" בחצר אדמו"ר הריי"צ בניו יורק, שהואיל הרב גייקובסון לכתוב ולשגר לו לפריז - שם שהה כדי לפגוש את אמו שהצליחה להיחלץ מברית המועצות - אך מוסיף ורומז, שמן הראוי היה להאריך ולפרט יותר בדיווחים אלו: "אף שקיצר בעניין שגם אריכות גדולה בו, מביאה תועלת".¹ ט' באייר

< תשד"ס (1984) — הרבי שיגר מכתב ברכה מיוחד "למשתתפי הכינוס לרגל סיום הש"ס תלמוד ירושלמי", עם סיום מחזור הלימוד היומי הראשון. תוך ציטוט מבאוות מתחילת ומסיום התלמוד הירושלמי, מזכיר הרבי את דברי אדמו"ר הרשב"ב ואדמו"ר האמצעי שממעלות התלמוד ירושלמי, "שמאיר בה החכמה ברורה כמו שהיא למעלה בגילוי, ואין זקוקים לקושיות, בלי פלפול ארוך, וביאור טעמי ההלכות על בוריין היו מקובלין בזה איש מפי איש" באופן שמלכתחילה לא שייך בה מחלוקות. הרבי קישר זאת עם מאמר חז"ל על כך שהתורה "ניתנה לעשות שלום בעולם".² ז' באייר

1 אגרות קודש ב, עמ' רד
2 לקוטי שיחות כד, עמ' 369

ההתוועדויות כאשר הרבי החל לדון ולהתפלפל בעמקנות רבה בהלכה מוקשית ברמב"ם. להפתעתי, הוא ציטט תירוץ של הרב חיים סולובייצ'יק, הגאון הליטאי הנודע, המכונה ר' חיים מבריסק, וכן תירוץ של הרב יוסף רוז'ין, הגאון מרוג'צ'וב, לפני שהציע תירוץ משלו.

ואז קלטתי שהרבי הוא חלק טבעי מעולם הלמדנות התורנית שהכרתי, אף שהיו בו גם ממדים נוספים. בעקבות אותה התוועדות החלטתי לעבור ללמוד בישיבה ב-770.

עוד לפני שעשיתי את הצעד הזה, היה משהו שהטריד אותי. מאחר שהרבי דיבר בידידי, היה קל יותר עבור האנשים שעסקו ברישום ותייעוד שיחותיו לכתוב אותן בשפה זו. אך בעולם שבחוץ, מקובל שחידושי תורה רציניים נכתבים רק בלשון הקודש. כאשר התחלתי ללמוד את תורת הרבי, הבחנתי שההבדל בשפה ובסגנון גרם לכך שהיא תהיה בלתי נגישה לרבים בעולם התורני הרחב.

זמן קצר אחרי שעברתי לישיבת חב"ד כתבתי לרבי מכתב בו הצגתי את עצמי. טענתי שחבל מאוד שמחוץ לחב"ד לא מכירים מספיק את חידושי התורה המופלאים של הרבי, ושכולם עשויים להרוויח מכך ששיחותיו ישוכתבו בסגנון שיתאים גם לציבור הלמדנים שמחוץ לחב"ד. תגובת הרבי הייתה שזהו רעיון טוב, והוא ביקש לקבל דוגמה לכתובה בסגנון שעליו אני מדבר. אחר כך הורה לי הרבי להמשיך ולכתוב, אחרי שאתן לשלושה אנשים לעבור ולהגיה את מה שכתבתי ולהעיר את הערותיהם.

הוקצתה לי פינת עבודה שקטה בקומה השלישית של 770, שם הייתי מתרגם ועורך מחדש את השיחות המוגהות של הרבי. הייתי מרחיב בנקודות מסוימות, משלב חלק מהערות השוליים בגוף המאמר, וכן הלאה. הניסוח של התוצר הסופי היה שונה מהמקור, אך הרעיונות והתכנים היו כמובן זהים.

אחרי שהרבי עבר על המאמרים הללו ונתן את אישורו לפרסומם, הם היו נשלחים לביטאונים תורניים מוכרים בארצות הברית ובישראל, כגון "הפרדס", "מוריה" ו"המאור". ככלל, הרבי התייחס בחיוב ואף עודד את שכתוב רעיונותיו על ידי אחרים. בתחילה הוא נתן לי כמה הוראות בנוגע לדברים שעליי לכולל במאמר ואלה שלא, אך בהמשך, הגהותיו היו מינימליות. הערותיו היו בעיקר במקומות שבהם הייתה לי שגיאה תחבירית או כשעשיתי שימוש במילה לא נכונה. במקרים שבהם הארכת יותר מדי והכברתי מילים, הרבי היה מתמצת את הדברים - הוא לא אהב מילים מיותרות. אך בדרך כלל, במאמר בן עשרה עמודים היו בממוצע כארבע או חמש הגהות קלות.

הרבי עודד אותי כל העת להוסיף ולפרסם עוד ועוד מאמרים, ואני הייתי משקיע זמן רב בחקירת כל נושא ובניסוח הדברים באופן המדויק ביותר. לעתים הייתי משקיע חודש שלם במאמר אחד. בשלב מסוים הרבי ביקש ממני להגיש דו"ח שבועי על עבודתי, ולא פעם קרא לי הרב גרונו ואמר, "איסר זלמן, הרבי מאוכזב מהקצב שלך! הוא היה רוצה שתעבוד קצת יותר מהר".

בדרך כלל אני הייתי בוחר את השיחות שעליהן הייתי

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד